

"וייראוך כל המעשים"

אדון הסליחות

"וַיִּתֵּן תוֹקֶף קִדְשֵׁת הַיּוֹם כִּי הוּא נוֹרָא וְאִיוֹם וְבוֹ תִּנְשָׂא מַלְכוּתְךָ וַיִּכּוֹן בְּחֶסֶד כְּסָאֲךָ וַתֵּשֶׁב עָלָיו בְּאַמֶּת. אָמֵת כִּי אַתָּה הוּא דִּיּוֹן וּמוֹכִיחַ וַיִּוָּדַע וְעַד וְכוּתֵּב וְחוֹתֵם וְסוֹפֵר וּמוֹנֵה וְתִזְכּוֹר כָּל הַנִּשְׁכָּחוֹת וְתִפְתָּח אֶת סֵפֶר הַזְכָּרוֹנוֹת וּמֵאֲלִיו יִקְרָא וְחוֹתֵם יָד כָּל אָדָם בּוֹ. וּבִשְׁוֹפֵר גָּדוֹל יִתְקַע וְקוֹל דְּמָמָה דְּקָה יִשְׁמַע וּמִלֵּאכִים יִחְפְּזוּן, וְחִיל וּרְעָדָה יֵאֱחָזוּן וַיֵּאמְרוּ הִנֵּה יוֹם הַדִּין לִפְקֹד עַל צָבָא מְרוֹם בְּדִין כִּי לֹא יִזְכּוּ בְּעֵינֶיךָ בְּדִין וְכָל בָּאֵי עוֹלָם יַעֲבְרוּן לִפְנֶיךָ כְּבִגֵּי מְרוֹן כְּבִקְרַת רוּעָה עֲדָרוּ מַעֲבִיר צֹאנֹו תַּחַת שְׂבִטֹו כֵּן תַּעֲבִיר וְתִסְפֹּר וְתִמְנֶה וְתִפְקֹד נַפֶּשׁ כָּל חַי וְתַחַתְךָ קִצְבָה לְכָל בְּרִיתְךָ וְתַכְתֵּב אֶת גְּזֵר דִּינָם."

(מתוך תפילת ימים נוראים)

בלי פחד?!

במקום אחר כתב הרב:
"היראה מכל חטא צריכה להיות אצל האדם ביחוד אצל עצמו, שיתירא שהוא לא יחטא, לא בחמור ולא בקל."

(הרב קוק, מידות הראי"ה, יראה)

הרב קוק במאמר הדור כותב על הדור שלנו:
"[...] הוא מוכשר רק להתרומם, ללכת באורח חיים ההולכת למעלה למשכיל, אבל לא יוכל גם אם ירצה להיות כפוף ושחוח, נושא עול ונטל, אשר לא יוכל למצא בתוכו רושם של אור חיים, לדעה ורגש; הוא לא יוכל לשוב מיראה, אבל מאד מוכשר הוא לשוב מאהבה שיראת הרוממות תתחבר עמה."

למה חשוב כל כך שנתירא מהחטא? לא מספיק שנדע שלא נכון להחזיר בו?

האם לדעתכם תשובה מיראה אינה מתאימה לדור שלנו כלל? האם יש לשוב מאהבה בלבד?

איזו אוירה התפילה הזו משרה? האם האווירה הזו מעוררת תשובה?

האם אתם מתחברים לסגנון כזה של קשר עם הקב"ה?

איזו חשיבות יש לתפילה הזו בימים נוראים?

הרב מדגיש את חשיבות היראה למרות טענות שהדור מוכשר יותר לתשובה מאהבה. מדוע? איזה כוח מביאה התשובה מיראה?

האם יש צורך מיוחד בכוח הזה דווקא בדור שלנו?

